

Petra Zhrůvalová

O boue líp

I nejhorší den Vašeho života

může vést k něčemu úžasnému.

O fous líp

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Zhřivalová
O fous líp – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

The logo features a solid black right-angled triangle pointing to the right, positioned above the text 'ALBATROS MEDIA a.s.' in a bold, black, sans-serif font.

ALBATROS MEDIA a.s.

Jitka Vozková děkuje
A. Krzemieňové, L. Hayové a D. Virtueové,
bez nichž by svou terapeutickou metodu nevyvinula.

Jitka se snažila nenápadně zkontrolovat čas na mobilním telefonu. V tu chvíli ji zamrzelo, že se před sedmnácti lety tak snadno vzdala hodinek, na ty se dalo spolehlivě mrknout nepozorovaně. Stalo se to v momentě, kdy se v nich vybila baterie, a v té chvíli už byl v její kabelce zabydlený mobilní telefon, dárek od manžela nadšeně vítajícího do jejich života každou technickou vymoženost. Přišlo jí zbytečné marnit čas návštěvou hodinářství, a tak hodinky obětovala nenávratné minulosti a zvykla si, že pokud potřebuje vědět, kolik právě je, aktivuje displej.

O to se pokoušela právě teď, když lovila telefon poslepu v kabelce a pohled měla upřený na Ivu sedící naproti, aby to vypadalo, že je na tok její řeči maximálně soustředěná. Přitom už pořádně dlouhou dobu netušila, o čem kamarádka vypráví. Začala jí lézt na nervy téměř okamžitě poté, co se před hodinou sešly v čajovně. Vlastně byla našťvaná už při cestě na setkání. Tradičně se s Ivou léta scházely na dvojku vína, jedinou výjimku tvořila období těhotenství a kojení, která obě měly už víc než deset let za sebou. A Iva teď Jitku nutí, aby místo v jejich oblíbené vinárně trávil večer na zemi u čaje.

O Jitce rozhodně neplatí, co na srdci, to na jazyku, ale v poslední době měla několikrát silné nutkání své nejlepší kamarádce svěřit, co si myslí o jejím duševním stavu. Iva se prostě zbláznila. Nejdřív do taiči a posléze do svého o třináct let mladšího instruktora z Nového Zélandu. Zejména ten druhý fakt připadá Jitce jako zásadní důkaz Iviny snížené přičetnosti. Vždyť ten vztah vůbec nemá perspektivu! A v jejich věku je přece tak riskantní marnit čas!

Nedá se jí upřít, že vážně vypadá skvěle. Díky každodennímu cvičení má Iva postavu, jakou nemívala ani v prváku na vysoké, kde se potkaly. Pleť jí září tak, že by ji bez znalosti detailů jejího života pode-

zírala z omlazovacího zákroku na nějaké věhlasné zkrášlovací klinice. Téměř nepřetržitě se usmívá a je tak strašně v pohodě, že už to Jitka asi nevydrží. Tolik jí chybí ta stará kamarádka Iva, s kterou si vzájemně postěžovaly na drobné nedostatky jejich každodenních životů, v rámci výměny informací si přivodily lehkou opilost a loučily se dojaté, jak jsou si oporou v tomhle světě plném nepochopení, a s vážně míněným slibem, že se musejí zase co nejdřív vidět.

Jenže Jitka ví, že tohle je stejně nenávratně pryč jako ty hodinky. Dřív litovala, jak ten čas s Ivou strašně letí, dneska se vleče jak kapka sirupu. Už se nemůže dočkat, až se budou loučit, sice zopakuje zaběhnutý slib o brzkém znovushledání, ale rozhodně ho nebude myslet vážně. Ivu dlouhou dobu vidět nemusí. Napadá ji, že by ji možná nemusela vidět do konce života. Zatímco Iva básní o čerstvě prožitém víkendů na intenzivním kurzu taiči v Beskydech (ryzí horský vzduch jí úplně dokonale vyčistil čakry), Jitka si představuje, jak bude mít tohle setkání za sebou a užije si zbytek večera s manželem. Roberta nemusí přemlouvat, aby si dal skleničku vína. Jestli se jí povede ukončit akci „čajovna“ do hodiny, dorazí domů kolem deváté. To je optimální doba pro otevření nějaké dobré lahve. Jak zná svého muže, využil chladný večer jako záminku pro zatopení v norských kamnech Jøtul, a zatímco ona téměř trpí v čajovně, Robert fascinovaně zírá přes prosklená dvířka do plamenů a užívá si pohodlí zrekonstruovaného ušáku po svém dědečkovi. Jitku začne sžírat úplně fyzická touha po domově a po manželovi, a kdyby se uměla přemístit v prostoru, bez zaváhání by tak učinila, klidně i bez rozloučení. Iva ji najednou osloví a v Jitce hrkne, připadá si jako školák a je připravená odevzdat paní učitelce žákovskou, aby o její prokázané nepozornosti napsala rodičům poznámku.

Neodvází se podívat Ivě do očí, jenom přelétne pohledem přes její tvář a všimne si, že se na ni kamarádka usmívá.

„Promiň, já tady pořád básním o Beskydech a vůbec tě nepustím ke slovu! Co u vás, jak to vypadá? Už se Robert začal trochu víc zajímat o tebe a o děti?“

Jitčin pocit nevole graduje. Kdyby se dokázala oprostít od svého přetrvávajícího nenaladění na Ivu, musela by uznat, že její dotaz je naprosto logický. Na zmíněný nedostatek jinak téměř dokonalého manžela si kamarádce stěžuje minimálně třináct let, od narození mladší dcery Amálie. Jenže potřebný odstup nemá a dotaz ji namíchne.

„Fakt se snaží. Ale má toho v poslední době strašně moc. Minulý týden snad ani jednou nepřišel domů dřív než v osm.“ Jitka mimoděk rozhodí rukama, aby i gestem podpořila nemožnost manžela projevat láskyplnou pozornost jí a dcerám, jak by jistě rád činil. Konec konců v práci je tak dlouho hlavně kvůli nim, aby mohli bydlet v tom nádherném domě ve Zdibech, na který si vzali hypotéku v téměř astronomické výši, a je jasné, že Jitčin plat družinářky na poloviční úvazek ji neumoří. Už i mladší dceři záleží na tom, co si obléká, co se týče jídla, jsou obě holky jak kyseliny, a tak ani provozní náklady jejich čtyřčlenné domácnosti také nejsou zanedbatelné. A nízké nejsou ani investice do obsahu misky jejich psiho miláčka Lasseho, protože ho rozhodně neodbývají nekvalitním krmivem ze supermarketů, ale dopřávají mu kvalitní granule bez obilovin. Prostě Robert má co dělat, aby na tohle všechno vydělal. Chudák, Jitka se v duchu kaje, vlastně mu zapomněla říct, jak si váží toho, že díky jeho pracovnímu nasazení se mají tak dobře. To setkání s Ivou prostě musí ukončit co nejdřív a napravit to. Vmžiku mu odpouští permanentní výraz našťvanosti, který ho provází od dob, kam Jitčina paměť sahá. Najednou má pochopení pro přehlížení skutečnosti, že Jitka zabezpečuje chod celé domácnosti a také je jediná, kdo má snahu vychovávat dcery, ačkoli se to zatím mívá účinkem. Asi je úplně normální, že Robert, odjakživa absolutně pohlacený prací, nikdy nevyměnil plínu ani jedné ze svých dcer a dosud nebyl na žádné třídní schůzce. Jitka si začíná být jistá, že se Robert prostě chová jako tradiční živitel rodiny a ona byla ve vleku té rebelky Ivy, která se s podobným týpkem rozvedla. A teď ji to určitě mrzí, vždyť její hrdost na to, že si žije život po svém, musí být hraná. Jitka by s ní ani na minutu neměnila. Bůhví kdy Iva omrzí svého instruktora a pak

bude zase sama. Jitka nepochybuje, že s instruktorem odejde Ivina potřeba čistit si čakry i odmítání alkoholu. A pak to bude zase její stará dobrá kamarádka, kterou má tak ráda.

Jitka se konečně uvolněně usměje, je si jistá svou trpělivostí, se kterou na návrat skutečné Ivy počká. A jestli jsou jí hvězdy nakloněny, tomu zájčkovci se 45letá cvičenka omrzí záhy.

„Robert je vážně úplně v pohodě. Vlastně jsem mu slíbila, že si s ním dám večer skleničku, nechci ho připravovat o ta naše večerní setkání, když se jindy nevidíme. Promiň, budu muset letět.“

Jitka lže, ani okem nemrkne. Ne že by si nějak užívala balamutit svou nejlepší kamarádku, ale vysedávat v čajovně, když má chuť na víno, na tvrdé zemi, když se může rozvalit na tom skvělém gauči z Ikey, to by podstupoval jenom blázen nebo masochista. A Jitka není ani jedno. S kamarádkou se loučí naprosto upřímně, začíná věřit, že se brzy dočká plnohodnotného srazu někde u vína, kde budou probírat Ivino zlomené srdce.

Má štěstí, stíhá autobus z Kobylis, takže od vytoužené skleničky ji dělí nějakých deset minut. Škoda že venku už je tma, hrozně ráda cestuje městskou hromadnou dopravou a oknem sleduje okolí. Představuje si, jací lidé žijí v domech, které mívá, jestli jsou šťastní, a pokud se hádají, tak o čem. Někde četla, že nejčastěji se lidé v dlouholetých partnerstvích hádají kvůli penězům a kvůli dětem. O ní a Robertovi to platilo stoprocentně.

Vědomí, že jsou jako všichni ostatní, povzbuzuje Jitčino odhodlání vyjádřit manželovi po dlouhé době explicitně svou náklonnost. Najednou jí připadá úplně malicherné, co mu celá ta léta vyčítá. Proč si tím vůbec kazila jinak krásné dny? Asi je všude normální, že se ženy starají o domácnost a o děti a muži na to vydělávají a pak mají pocit, že ženy příliš lehkověrně ty těžce vydělané peníze rozhazují, byť nejčastěji za společné potomky.

Jitka je téměř naladěna na zopakování manželského slibu – tenkrát se cítila tak slavnostně, ačkoli měli civilní svatbu a oddával je úředník,

který se nijak nesnažil zakrýt nudu, že jsou už pátý pár, kterému ten den musí odříkat připravený proslov. Jitce to nevadilo, byla v sedmém nebi, vdávala se za muže svých snů a stejně tak to cítí nyní. Robert je prostě ten nejlepší manžel, jakého si mohla přát, kromě toho je také nejkrásnější chlap, kterého potkala.

Jak si připomněla onen pocit zamilovanosti do manžela, nemůže se dočkat shledání s ním a netrpělivě odemyká dveře. Naproti jí jde teplo z norských kamen, ten první závan horka je téměř nepřijemný a Jitka okamžitě cítí, jak ji oblévá pot a okamžitě rudnou tváře. Rve ze sebe péřový kabát, jako by záchrana jejího života před upečením závisela na vteřinách, a s úlevou ho věší na háček, čepici ledabyly pohazuje na polici u vchodu. Míjí zrcadlo a věnuje si rychlý pohled – díky srazu s omládlou Ivou se dneska vyfikla a určitě i Robert si všimne, jak jí to sluší. Běžně se nelíčí a dneska má pečlivě vyvedený make-up. Bohužel musí sundat kvalitní kožené kozačky, které dosahují až k okraji nadčasové tvídové sukně. Bez jejich podpatku délka sukně zdaleka tak nelichotí nohám a Jitka honem uhýbá očima, aby nemusela konfrontovat, že bez kozaček vypadají její nohy celkem macatě, a v kombinaci s pohodlnými domácími papučemi i trochu směšně.

Raději honem stáčí oči k horní části svého těla – svetr nádherně ladí s barvou sukně, a navíc krásně zakrývá lehce neestetický špiček na bříšku. Spokojeně se usměje, pokusí se vypnout prsa a vtáhnout pupík a jde se přivítat s manželem. Jak se přiblíží o další metry k výkonným norským kamnům, pocit vedra se stupňuje a začíná jí docházet, že buď si sundá ten přátelský svetr a v triku pod ním přízná skutečný stav svého trupu, nebo se bude po zbytek večera neskutečně potit a její pracně vykouzlený make-up odteče v milionech slaných krůpějí.

Rozhodování jí usnadní Robert. „Ahoj, jsi tu nějak brzo. Sluší ti to.“

Jitka se polichocně usměje a je si jistá, že i kdyby se měla ve vlastním potu rozpustit, ve svetru u kamen vydrží, když v něm přijde manželovi přitažlivá. Očekává, že manžel bude její úsměv opětovat, ale ten se lehce zamračí.

„Nečekal jsem, že přijdeš tak brzo. Ale možná je to dobře, už dlouho myslím na to, že bychom si spolu měli promluvit.“

Robert energickými pohyby zamíří do kuchyně a Jitka se snaží ignorovat bušení srdce odstartované úvahami, jestli i on dospěl k tomu, že jejich manželství je v podstatě idylické a měli by se vykašlat na drobné neshody, kterými se zbytečně vzájemně rozčilují. Možná by si mohli dopřát nějakou dovolenou, jenom oni sami dva, bez holek, aby si připomněli tu romantiku období počátku jejich vztahu. Nebo alespoň prodloužený víkend. Jitka honem přemýšlí, určitě by na některém ze slevových serverů dokázala pořídit něco i ze svého platu, aby Roberta překvapila. Teď jde jenom o termín, aby se netrefila zrovna do dnů, kdy má on domluvená setkání s klienty nebo jednání u soudu.

Robert se vrací a podává jí sklenku červeného vína, a ačkoli se u toho pořád mračí, Jitka oceňuje úsměvem, že se jí postaral o pití. Už je rozhodnutá, ještě dneska večer se podívá na internet a vybere nějaké romantické místo alespoň jen na víkend.

„Tak na zdraví,“ ťukne do jeho sklenky a snaží se pohledem zachytit jeho oči, ale to se jí nepodaří, Robert zarputile zkoumá víno ve své ruce. Po několika vteřinách se probere a konečně se na ni podívá.

„Na zdraví. Jitko, už dlouho přemýšlím, jak ti to říct. Jsi úžasná žena, skvělá matka a výborná kamarádka.“ Robert se odmlčí a napije se. Jitka cítí, že její vedrem rudé tváře ještě o pár odstínů červené ztmavly. Připadá jí úplně osudové, že on to cítí stejně a ve stejné chvíli jako ona jí to chce sdělit. Mají krásný vztah a měli by si na sebe udělat víc času. Robert se jí znovu zadívá do očí.

„Ale mně to nějak nevyhovuje. Vlastně asi nejsem úplně rodinný typ. Mám pocit, že hniju, nikam se neposouvám, zabředl jsem v pozici výrobního prostředku na splátky hypotéky a víkendové nákupy. Nic mě nebaví, všechno je o ničem, malicherné a ve své podstatě zbytečné. Takhle jsem si život nepředstavoval. A tak strašně mi utíká, vždyť už mi bude osmačtyřicet! Ještě bych chtěl dokázat něco jiného!“

Robert se zkoumavě zadívá na Jitku, zřejmě aby si ověřil, že prvotní informaci vstřebala a neplýtvá na ni slovy, která nevnímá. Poté pokračuje poněkud mírnějším tónem.

„Je mi jasné, že mě všichni zavrhnou, protože žádný důvod k rozvodu nemám. Vlastně je to absurdní, ale počítám s tím, že ty jediná mě pochopíš. Jsme spolu skoro dvacet let, vždycky jsme si rozuměli, máme výborný vztah, a proto ti to také můžu takhle upřímně říct.“

Robert se na ni s nadějí v očích zadívá a Jitka pohledem uhne. Zírá do plamenů a identifikuje se s polenem, které právě požírají. Případá si naprosto stejně, má pocit, že v této chvíli končí její fyzická existence a za chvíli se rozpadne v prach. Její aktuální tělesná teplota tomu také odpovídá. Cítí, jak jí pot stéká po spáncích, po zádech až mezi pŕlky, ale v tu chvíli je jí to jedno.

„Ale Roberte, co to povídáš, já tomu nerozumím, v čem ti manželství brání, co bys chtěl dělat, a nemůžeš?“ vyblekotá ze sebe pracně tak, aby nezvýšila hlas nebo se nerozbrečela. Právě slyšela, že je manžellovou nejbližší kamarádkou a nechce si alespoň tohle zkazit.

Robert se zatváří znechuceně a odloží víno na stolek. „Doufal jsem, že mi rozumíš. Ale evidentně je to nad tvoje možnosti. Nechtěl jsem, aby se naše diskuze zvrhla ve vyčítání vzájemných nedostatků, ale v téhle souvislosti jsem nucen zmínit, že se z tebe stala strašně přízemní ženská. Kromě domácnosti a poskakování kolem dětí tě nic nezajímá.“

Jitka lavíruje mezi snahou udržet si důstojnou tvář a návaly paniky, na jazyk se jí derou tisíce otázek, kdy na to přišel, že chce odejít, vždyť ona je pořád stejná, a co bude s jejich dětmi, domem, se psem? Nakonec se zeptá na to, co ji trápí nejvíc.

„Máš někoho?“

Robert protočí oči v sloup. „Ach jo, to jsem si mohl myslet, že nepochopíš moji potřebu osobního růstu a budeš takhle trapně stereotypní! Jasně, jaký bych mohl mít jiný důvod než jinou ženskou, vid?“

Jitka se okamžitě cítí ještě hůř, opravdu by ráda pochopila, co Robert touží dělat, a brání mu v tom manželský svazek. Jenže ji nic

nenapadá a Robert evidentně nic konkrétního neuvede. Nejspíš předpokládá, že by to stejně nepochopila. Vypustí tedy do éteru zbývající klíčové otázky.

„A co holky? Jak to uděláme s domem?“

Robert je na rozdíl od vysvětlování svých rozvodových pohnutek připravený probrat praktické věci, Jitka má pocit, že v jeho tváři rozpoznává úlevu. Nejspíš je rád, že se teď dostali k bodům, které ona bude schopná pochopit.

„Předpokládám, že je budeš chtít do péče, a já proti tomu nic nemám. Víím, že se o ně dobře staráš. Samozřejmě ti na ně budu dávat tolik peněz, abyste nestrádaly.“

Robert se odmlčí, dopije víno ve své sklence a odchází do kuchyně. Vmžiku je zpátky a nejdřív dolévá Jitce, ačkoli její sklenka je téměř netknutá, pak tu svou prázdnou naplní po okraj. Přitom pokračuje v náčrtu budoucího rodinného uspořádání.

„Hodně jsem přemýšlel, co s barákem. Je mi jasné, že to tu miluješ, ale ať jsem počítal, jak jsem počítal, ty prostě po rozvodu splátky neuplatíš. Takže jediné, jak to můžeme vyřešit je, že si navýším hypotéku, vyplatím tě a ty si koupíš nějaký hezký byt. V domě jsou doteď naše společné čtyři miliony, takže ti polovinu dám. Samozřejmě holky tu dál budou mít svoje pokoje, a když budou u mě, nic se pro ně nemění.“

„Kde vůbec jsou?“ Jitka potlačí vzlyk a honem si otírá oči, nechce, aby ji dcery viděly breččet, a je docela dobře možné, že se odněkud vynoří. Ačkoli společnost rodičů mimo časy jídla nevyhledávají, nelze řízi, že se náhle objeví a zaregistrují rodičovskou scénu, úplně vyloučit.

„Amča šla venčit s nějakou kamarádkou a Aneta je zalezlá nahoře. Předpokládám, že dělá to co vždycky a dopisuje si přes Viber.“

Robert se na ni spiklenecky usměje a Jitku ten úsměv úplně zabolí. Tak ráda by věděla, co udělala špatně, že se jejich manželství rozpadlo. Netroufá si ale otázku vznést, aby nepřišla o zbytek respektu, který k ní Robert ještě chová, kvůli absolutnímu nepochopení jeho potřeby osobnostního růstu, jež ukončí jejich dvacetileté manželství.

Jitka sedí na gauči v obýváku a zároveň své ložnici v novém bytě a snaží se potlačit pláč, který jí znemožňuje žádoucím způsobem vést telefonát s personální agenturou, kam zaslala svůj životopis. Musí se vzchopit a dát do svého hlasového projevu všechno! Je nutné, aby bylo slyšet, že ona je energická, schopná a výkonná žena, po které všichni zaměstnavatelé touží, byť je ve středním věku a nemá za sebou žádnou zajímavou kariéru. Pochopila, že absolutně nemá cenu odpovídat na inzeráty a rozesílat životopisy. Neozvala se jí jedna jediná firma ze sedmdesáti šesti oslovených, a to ani ohledně pracovních pozic, na které byla překvalifikovaná, jako třeba asistent prodeje operátora jedné mobilní sítě.

Nadechne se a snaží se hovořit sebejistě. „Ale jak je to možné, že neodpovídám požadavkům vašich klientů? Vždyť mám vysokou školu, státnici z angličtiny a jsem ochotná pracovat na jakékoli pozici!“

Hlas na druhém konci telefonu ztrácel snahu znít mile. „Paní Vozková, bohužel vám nemůžu než opakovat: Až se objeví místo, kterému odpovídá váš profil, určitě se ozveme. Není však nutné, abyste se tím cítila vázána a klidně se obraťte i na úřad práce, aby vám pomohl nějakou práci najít. A teď mě omluvte, musím se věnovat svým povinnostem. Na shledanou.“

Jitka se ani nestihla rozloučit, zírá na telefon ve své ruce a už se ani nebrání slzám.

Ta je teda chytrá, ta slečna headhuntryně! To ona ví taky, že podstatou práce personálních agentur je hledat konkrétní zaměstnance pro firmy, a ne práci jednotlivcům. Vždyť velká část jejího ročníku se vrhla právě na personalistiku a zakládala jedny z prvních agentur. Ach jo, proč tenkrát odmítla nabídku Standy a Igora, aby do toho šla s nimi! Dneska mohla mít, stejně jako oni, vystaráno. Co ví, firmu před pár lety prodali a dneska už se věnují jenom svým koníčkům. Ale mohla by popátrat, kdo z bývalých spolužáků v personalistice zůstal,

třeba by jí pomohl práci najít. Na rozdíl od úřadu práce, kde ji úřednice stroze instruovala, ať jim chodí hlásit, jak vypadá její snaha najít zaměstnání.

S novou nadějí zadává jména spolužáků do Googlu, u spolužaček to bude horší, předpokládá, že většina se vdala a jmenují se jinak. Po dvou hodinách svou nadějí pohřbívá, našla pouze jediného spolužáka, a vzhledem k tomu, že vede výcvikové středisko Armády ČR, je jasné, že ten jí s kariérou nepomůže. Naplno se rozpláče, to se koneckonců na funuse sluší.

Její vzlykání přeruší zvuk domovního zvonku. Chvilku jí trvá, než ho identifikuje, protože na zvuky nového domova si ještě nezvykla. Rychle si otírá oči, netuší, kdo by to mohl být. Amálka má školu do čtyř a Aneta je tento týden u táty ve Zdibech. Napadá ji, jestli to není Robert a nezajel místo oběda zkontrolovat, jak to zvládá. Pečlivě si osuší oči a rukou si prohrábne vlasy, snad nebude vypadat úplně zanedbaně. Je v domácím oblečení, nenalíčená a nemůže si vzpomenout, zda se ráno česala.

Do domovního zvonku se snaží hovořit suverénně, protože pokud je to Robert, musí působit vyrovnaně.

„Ano prosím?“ zahlaholí nepřiměřeně vesele.

„Je to Jitka Vozková? Můžu dál?“ reaguje překvapeně ženský hlas a Jitka okamžitě identifikuje návštěvu.

„Jasně, bydlím ve druhém patře, pojď nahoru.“ Tiskne tlačítko buzáku a jde ke dveřím. Iva ve své vrcholné kondici jistě nebude ztrácet čas s výtahem a těch pár schodů zdolá ve světovém rekordu.

Objeví se vzápětí, schody bere po dvou a není ani trochu zadýchaná. Jitka nevědomky zatáhne břicho. Iva se na ni vrhá okamžitě poté, co vyskáče na práh bytu, a nemarní čas zdlouhavými úvody.

„Mrzí mě, že ses neozvala a musela jsem se dozvědět zprostředkovavě, že se rozvádíte a odstěhovala ses. Tak doufám, že to teď napravíme a já ti budu moct oplatit pomoc a při rozvodu tě podpořit. Ty jsi mě taky před pěti lety držela nad vodou.“

Jitce najednou dochází, že ačkoli je její kamarádka aktuálně trochu mimo realitu, prošla si také rozpadem manželství a vlastně se před ní za odchod manžela vůbec nemusí stydět. S úlevou se rozbrečí. „Díky a pojď dál.“

Iva ji následuje do bytu. Nezakrytě se rozhlíží kolem a nesouhlasně pronese: „Teda doufám, že tohle je jenom nějaké přechodné řešení a Robert se s tebou poctivě finančně vyrovná. Tohle mi nepřipadá jako adekvátní náhrada poloviny vašeho domu ve Zdicech.“

„Ale ten dům přeci není splacený, ještě je na něm hypotéka skoro osm milionů, to já bych nikdy neutáhla. Navíc jsem teď nezaměstnaná. Dala jsem v práci výpověď, protože bych z toho platu nevyžila. Jenomže uběhla výpovědní doba a já práci pořád nemám. Ale Robert se ke mně chová opravdu slušně, myslím, že mu můžu věřit.“

Iva pochybovačně zvedne obočí, ale nahlas to nekomentuje. „Proč se vůbec rozvádíte? Našel si někoho?“

„Ne, nikoho nemá.“ Jitka zní rozhodně, manželovi stoprocentně věří. Vnímá, že na ni Iva visí očima, a se stejnou razancí by ráda objasnila, proč se tedy rozvádějí, kdyby to věděla. Jenomže tomu sama nerozumí a není ve stavu, kdy by byla schopná mlžít.

„Ivo, já vůbec nevím, co jsem udělala špatně. On už prostě se mnou dál nechce žít, prý mu to nevyhovuje.“ Jitka se drží, ale zase nemá daleko k pláči.

Iva ji pohladí po rameni. „Ty jsi špatně rozhodně neudělala vůbec nic! Kdybych byla chlap, chtěla bych tě mít za manželku. O takovém servisu, jaký jsi mu dopřávala, se většine chlapů ani nezdá. Vždyť on doma nedělal vůbec nic!“

„No, moc mi nepomáhal, ale finančně nás zabezpečil, to se mu musí nechat, i tu hypotéku jsme dostali díky jeho příjmům. Chodil z práce utahaný, vážně už jsem po něm nemohla chtít, aby myl nádobí, když v deset večer přijel od soudu z Brna.“ Jitčina radost z toho, že v kamarádce najde starou oporu, zase rychle mizí. Nemá sílu obhajovat manžela, který se s ní právě rozchází, a to aniž by tušila proč.

„Zato tys celý dny ležela s nohama nahoře! Jestli se nepletu, tak jsi kromě rodičovské dovolené pořád pracovala!“ Iva lehce zvýšila hlas, a to aktivovalo Jitčinu bojeschopnost, bez ohledu na aktuální komplikovanou situaci s manželem. Na svou minulost si prostě nenechala sahat, jejich rodinný život byl takřka idylický.

„Ivo, vždyť víš, že jsem pracovala jenom na půl úvazku, navíc jako družinářka, to se s prací advokáta přece vůbec nedá srovnávat!“

Překvapivě i Iva je v bojové náladě. „Aha, a proč sis nenašla nějakou práci na plný úvazek? A dneska neměla super kariéru, takže bys hravě vyplatila Roberta ty?“

Jitka se začíná dostávat do varu a cítí, jak jí s tlakem krve stoupá i hladina energie. „Proč se ptáš, když to víš? Samozřejmě že jsem si nepořizovala děti proto, aby mi je pak hlídala chůva, chtěla jsem být s nimi! Bylo to moje rozhodnutí!“

„Já to vím, ale nejsem si jistá, že to víš i ty – s Robertem jste vytvořili nějaký model fungování, na kterém jste se shodli, tys kvůli rodině hodila kariéru za hlavu, ale i pro jeho blaho, i on to tak rozhodl! A jestli se on teďka hodlá rozvádět, považovala bych za férové, ať dál platí hypotéku, ale v domě bys měla zůstat ty a děti. Jak to vůbec s péčí o děti máte domluvené?“

Jitka nemá čas přemýšlet, jestli Iva náhodou nemá pravdu, protože poctivě zodpovídá dotaz. „Holky se samy rozhodly, že se u nás budou střídát. Svorně tvrdí, že kvůli tomu, abychom ani jeden z nás nebyli sami, ale víš, jak to je, nesnášejí se, a myslím, že se radši míjejí.“ Jitka se neubrání a podlehne letitému smutku. Tolik si přála druhé dítě a Roberta musela hodně přemlouvat, chtěla, aby Anetka měla parťáka. A porodila jí úhlavní nepřítelkyni. Ty dvě se pokoušely navzájem se zabít od chvíle, co Amálka začala lézt a byla schopná přemístit se v prostoru za starší sestrou, aby ji mohla atakovat. Pozitivní na tom je, že díky stálé přítomnosti jedné z dcer nemá čas upadat do takové deprese, jakou by si dopřála, kdyby byla ob víkend dočasně bezdětná v rámci klasické porozvodové péče.

„A to je musíte poslechnout? Já si opravdu myslím, že bys měla trvat na tom, ať si jde Robert bydlet sem, a vrátit se do Zdib. Holky bys mohla mít ve své péči s možností neomezeného kontaktu s tátou. Vždyť by to i pro ně bylo lepší, víc by to odpovídalo té situaci před rozvodem.“

Jitka reaguje na slovo rozvod jako Pavlovův pes na světlo, sice nesliní, ale z očí se jí toho vyhrne také požehnaně. „Ne, to opravdu nejde, tu hypotéku platil Robert, a tak je správné, že tam zůstane on. Vždyť mi dal peníze na tenhle byt.“

Iva ji chvilku nešťastně pozoruje, pak jí podává kapesník. „Víš, Jitko, byla jsem v šoku, když jsem se dozvěděla, že se rozvádíte. My s Jiřím, jak si určitě dobře pamatuješ, jsme se hádali jak koně a nebyli jsme daleko od toho se vzájemně zabít. Oproti tomu mi přišlo, že vy s Robertem jste docela harmoničtí. Ale teď vidím, že pro tebe je rozvod vyloženě požehnaní! To snad ani není možné, jak ses nechala v manželství zadupat do země! Jak jsem si toho za ta léta mohla nevšimnout? Hned teď najdeme nějakého pořádného advokáta, který se postará o to, že tě Robert ani o korunu neošídí!“

Jitka si pořádně otírá oči, až cítí, že jsou úplně do sucha vydřené.. „Jsi hodná, ale já se s ním nechci hádat. Věřím, že prostě má nějaký vážný důvod, proč už v manželství nechce žít. A jsem si jistá, že mě neošídí. Jak říkám, koupil mi tenhle byt, a navíc mi ještě dává peníze, když jsem nezaměstnaná.“

Iva se neovládne a protočí oči. „Peníze ti dává, protože musí! Na to je zákon. Dokud se nerozvedete, platí, že máte mít stejnou životní úroveň bez ohledu na to, kolik kdo vydělává. To vím velice dobře, protože jsme to s mojí advokátkou Jiřímú vysvětlili až s pomocí soudu.“

Iva se najednou rozzáří. „No vidíš, mohla bych jí zavolat, ať si tvůj rozvod vezme na starost, byla šikovná.“

Jitka vzdorně pohodí rameny. „Jsi hodná, ale nechci. Mně přijde důležitější zůstat s Robertem v přátelském vztahu než se dohadovat o nějaké peníze. Robert to všechno okolo rozvodu zařídí. A já, jen co si najdu práci, budu zase soběstačná.“

Iva chce něco říct, ale spolkne to. „Tak fajn. Jestli chceš, domluvíme si pohovor v Paláci jógy, kam občas chodím. Hledají koordinátorku programů a myslím, že by tě to mohlo bavit.“

Jitka je nastavená okamžitě odmítnout. Palác jógy, to určitě, nenechá si vymýt mozek jako Iva a nevymění víno za čaj. Pak si ale uvědomí své skóre na pracovním trhu.

„To budeš moc hodná, díky!“

„Děkujeme za váš čas, paní Vozková, o výsledku výběrového řízení vás vyzoomíme do tří dnů.“

Alice se na Jitku srdečně usměje a podává jí ruku. Ta je úplně zpocená a ledová a Alici dotyk není ani trochu příjemný. Přesto udrží úsměv na tváři až do chvíle, kdy se za ztrémovanou kandidátkou na koordinátorku zavřou dveře. Pak se obrátí na kolegy sedící u velkého kulatého stolu. „Jitka Vozková byla poslední z uchazečů. Jestli jste pro, můžeme rovnou vyhodnotit konkurz a vybrat vítěze, dokud je máme čerstvě v paměti.“

„Souhlasím, pojďme to rozseknout, já myslím, že je to jasné. Ta poslední byla jednoznačně nejhorší, ty první dvě takový průměr, zaujala mě Markéta Nováková a případně bych uvažoval o té Skřivanové, jak se jmenuje křestním?“ Mirek se odmlčí a zaloví v životopisech, které každému z nich asistentka Alice úhledně připravila do desek. „Hana Skřivanová.“

Filip souhlasně pokývá hlavou a zkontroluje čas na notebooku, který má před sebou otevřený. Jemu osobně je úplně fuk, koho vezmou, organizovat kurzy snad v dnešní době zvládne i žák druhého stupně základní školy. Klidně by nechal na Alici coby ředitelce, ať si vybere svého zaměstnance sama, ale trvala na jejich původně dohodnutém principu, že personál musejí vybírat společně. „Souhlasím s Mirkem, nabídl bych to místo Novákové, a kdyby si to rozmyslela, tak té druhé.“

Filip se usměje na Mirka a oba si začnou balit věci na znamení, že výběrové řízení je u konce.

„Pánové, kdyby vás zajímal můj názor, tak já jsem pro tu Vozkovou!“ Alice seká slova jak led a tváří se přísně. Potrpí si na korektnost vzájemných vztahů a našťvalo ji, že se pomalu ani nemůže vyjádřit, když ti dva spolu tak souznějí.

„Prosím tě, proč? Vždyť byla naprosto příšerná! A umí tak maximálně seřadit děti do dvoustupu, nikdy nepracovala jinde než v družině!“ Mirkovi málem vypadnou oči z důlků, ještě že je jistí značkové brýle Diesel.

„Právě proto. Možná bych vám měla připomenout, proč jsme Palác jógy založili. Chtěli jsme přispět k tomu, že svět bude o trochu příjemnější místo k žití, vytvořit protipól toho vycukaného byznysu, který nás živí. Přece jsme zamýšleli něco víc než jenom kladný hospodářský výsledek! A ta Vozková je úplně na dně, vždyť jste ji viděli. Ze všech těch ženských potřebuje nejvíc znovu získat životní energii a dostat se do rovnováhy sama se sebou. A jestli se jí to vůbec může podařit, tak tady u nás a s námi.“

Filip chce oponovat, ale pak si uvědomí, kolik už je hodin, s Mirkem se domluvili, že skočí společně na oběd, tak aby to vůbec stíhali.

„Jasně, promiň, máš pravdu jako vždycky, Alice! Navíc ty se budeš potýkat s případnými problémy, bude tvoje přímá podřízená. Takže vezmeme tuhle. Jo a prosím tě, počítej s námi na ten víkendový pobyt na Šumavě, jestli můžu poprosit, myslí na mě tak se třemi místy – Šárka chce vzít svou sestru, možná i s dětmi.“

Alice spolkně poznámku, jestli by se nemohl obtěžovat a poslat jí svůj požadavek alespoň e-mailem, když už není schopen kontaktovat její asistentku, proč ona si má všechno pamatovat a na všechno myslet? Rychle si v hlavě zpracuje situaci. Fakt je, že kluci ji vytácejí, jak už se o Palác vůbec nestarají, pouze využívají jeho služeb. Kdykoli potřebuje jejich spoluúčast coby spolumajitelů, musí je složitě nahánět, a to i opakovaně. Na druhou stranu jí do ničeho nekecají, má jejich plnou

důvěru a také podporu. Může si vlastně dělat, co chce. Která ředitelka má takové postavení?

Usměje se na Filipa. „Samozřejmě, zařídím to, budete mít ty pokoje v podkroví, abyste si pořádně užili výhled do kraje.“

„Paráda! Tak jo, jsme domluvení, a my mizíme.“

„Dík, že sis na mě udělala čas, už jsem vážně zoufalá!“ Andrea se svalila do židle, vzala do rukou jídelní lístek a menu rychle prolétla očima, aby neztrácela čas. Kamarádka na ni má přesně dvě hodiny, déle její kojenec bez jídla nevydrží a do pusy kromě jejího prsa odmítá vzít cokoli jiného, takže mu jeho otec nemůže k mateřskému mléku nabídnout žádnou alternativu.

„To je přeci jasně! Ráda tě vidím a myslím na tebe. Tak povídej, už se rozvedl?“ Lucka je na svou časovou tíseň zvyklá, takže jde úsporně rovnou k tématu. Nepochybuje o tom, co chce Andrea probírat. Po dvou letech utajovaného vztahu se ten její advokát konečně rozvádí. A evidentně je něco špatně, jinak by teď vybírala nábytek do společného domova a nescházela se s kamarádkou terorizovanou uřvaným chronickým nespavcem.

„Rozvedení ještě nejsou, ale oficiálně se rozešli a ona se odstěhovala.“

Andrea zmlkne, ke stolu se blíží číšník, a ačkoli je víc než nepravděpodobné, že by pochopil, o kom mluví, nehodlá s ním informace o svém soukromí sdílet. Rychle na něj vysypou svoji objednávku, Andrea chce Aperol Spritz a salát Caesar, Lucka neperlivou vodu a noky s kuřecím masem, bez česneku a bez špenátu. Číšník pořád nerozumí, evidentně se ještě nesetkal s jídelními omezeními matek kojících děti se sklonem k nadýmání. Konečně pochopí a odchází.

Lucka se ujišťuje, zda správně zachytila informaci zkrácenou přícho-dem obsluhy. „Ale rozvádějí se, ne? Takže teď spolu můžete veřejně chodit. To je přece skvělé! Upřímně, přála jsem ti, aby ti to s ním vyšlo, ale

trošku jsem se bála, jestli tě nemá jako klasickou bokovku. A jsem strašně ráda, že jsem se v něm spletla a ten vztah bere stejně vážně jako ty.“

Usměje se na ni, ale Andrea zůstává zamračená, takže i Lucka zvažní. „Takže co je za problém?“

„Myslela jsem, že když se s ní rozejde, všechno se změní. Jenomže ono ne. Dál pro mě má vyhrazené obědy, a když má čas, je ochoten se sejít u mě odpoledne. A pak pádí zase zpátky domů. Představ si, oni se dohodli na péči o děti tak debilně, že se u nich holky po týdnu střídají. Takže Robert má vlastně pořád jednu z dcer u sebe. A já zůstávám na druhé koleji a večery trávím sama doma.“

Andrea se znovu odmlčí, nejspíš kvůli číšníkovi, který jim nese objednané pití, ale dost možná by si musela dát přestávku i v jeho nepřítomnosti, aby tu nespravedlnost vydýchala. Ještě několik dlouhých vteřin po jeho odchodu sbírá sílu. Lucka se konejšivě dotkne její ruky.

„Já to chápu, že jsi zklamaná, ale dej tomu čas. Uvidíš, ono si to sedne a časem spolu budete normálně žít.“

„Lucko, mně je třiatřicet! Kolik času si myslíš, že tomu ještě můžu věnovat? Chtěla bych mít alespoň dvě děti, to mám rodit v padesáti?“

Andrea vrhne na Lucku konfrontační pohled a ta rozhodí v bezbranném gestu ruce. „Promiň, já vím, že to nemáš jednoduchý. Ale prostě podstatné je, že jsi s ním ty dva roky nemarnila čas a můžeš s ním počítat, i když to třeba bude trošičku pomalejší.“

Lucka chvílku přemýšlí, pak váhavě pronese: „Víš, já úplně nejsem zastáncem podrazů na chlapy, ale řekla bych, že vzhledem k situaci máš vlastně právo přestat brát prášky a zapomenout mu to říct.“

Andrea mlčí a Lucka ji sleduje, aby alespoň z jejího výrazu rozšifrovala, jak na kamarádku její rada dolehla. Když je mlčení příliš dlouhé a Lucka začíná přemýšlet, jak vzít zpátečku a vysvětlit, že tím samozřejmě nemyslela, že by se kamarádka snížila k takovému podvodu, jenom jí to prostě ujelo, Andrea tiše pronese:

„Prášky neberu už víc jak rok. Posledních šest měsíců si měřím bazální teplotu, abych si ohlížela, že spolu spíme v plodné dny. A pořád

nic. Byla jsem už i na prohlídce u gynekoložky, jenomže ta mi může jenom zkontrolovat, že mi cyklus funguje normálně. Děložní sliznice roste, jak má, folikuly taky vzorně praskají. Proč nemůžu otěhotnět, netuší. A standardní postup je, že nejdřív zanalyzují kvalitu spermií. Pak se teprve řeší další možné problémy u ženy. A teď mi řekni, jak mám asi Robertovi říct, jestli by nebyl tak laskav a nevěnoval mi trochu spermatu, abych ho mohla odnést do laborky, jestli náhodou není problém u něj. On si samozřejmě myslí, že prášky pořád беру.“

Andrea se zhluboka napije Aperol Spritzu a Lucka si alespoň pořádně lokne své neperlivé vody. Teď by vážně potřebovala panáka, to kojení je někdy strašně protivné.

„No to je fakt v háji,“ pronese účastně. „To mu asi budeš muset říct pravdu.“

Andrea se na ni zase zamračí. „Prosím tě, jakou pravdu? Že mu od začátku vztahu systematicky lžu? Od první chvíle ventiloval, že žádné další děti nechce. Cítí se na to být starý. A já, abych ho nějak nepolekala, mu taky tvrdím, že potomky neplánuju. Myslela jsem, že až otěhotním, uhraju to na nešťastnou náhodu. To zase vím, že na potrat by mě jít nenutil.“

Lucka do sebe obrátí celý zbytek vody ve skleničce. „Tak se prostě teď ozvaly tvoje biologické hodiny. Sama z toho budeš překvapená, přece jsi děti nikdy nechtěla. A trochu mu zalichotíš a řekneš mu, že jsi zvažovala, jestli se rozejít a najít si někoho jiného na založení rodiny, ale že on je tvoje životní láska a nikoho jiného nechceš. A navíc stojíš o kvalitní potomstvo a on je prvotřídní genetický materiál, takže citem i rozumem jsi dospěla k tomu, že prostě zůstaneš s ním.“

Andrea přemýšlí o vyřčených slovech a nakonec se usměje. „To by šlo. On je celkem ješitný, tohle by na něj mohlo zapůsobit. Já jsem věděla, že ty mi dobře poradíš!“

Lucka cítí, jak narůstá její autorita, a je to velice příjemný pocit. Spokojeně se na kamarádku usměje. „A uvidíš, s tím bydlením se to taky nějak rozlouskne!“

Andrea rychle mává na číšníka, aby si stihla dát ještě jeden drink, než Luce skončí opušťák. Začíná mít povznesenou náladu, možná v důsledku alkoholu, a začíná věřit, že to opravdu dobře dopadne, jak Lucka nastínila.

Jitka pečlivě zkoumá svůj odraz v zrcadle, dneska večer již po patnácté. Nyní se snaží objektivně zhodnotit svou postavu navlečenou do džínů a košile, u krku oživené šátečkem. Začíná být zoufalá, ani teď se nedostavil pocit, že tohle by šlo a první den do práce přece nemůže jít nahá. Bez oblečení se asi vlastně neobejde žádný den, ale první dojem, který na své kolegy udělá, je zásadní. V největší depresi zaťuká na dveře Anetina pokoje. Dlouho se nic neděje, teprve když zvedá ruku, aby ťukání zopakovala, možná trochu razantněji, ozve se nevrle: „Co je?“

Jitka to bere jako svolení ke vstupu do království starší dcery, která si zabrala největší pokoj v bytě, neboť v rámci střídavé péče pobývala u matky jako první. Amálka to obřečela a na protest svého nespravedlivě menšího pokoje ozdobila zdi sprejem nastříkanými nadávkami adresovanými sestře, což rozhodně k větší sourozenecké lásce nepřispělo. Ještě že se jejich konflikty odehrávají prostřednictvím sociálních sítí, a tak nedochází ke krveprolití. Doma se, díky střídavé péči, jak ji s Robertem pojali, nepotkávají a v prostorách víceletého gymnázia, které obě navštěvují, si vzájemné účty vyřizovat netroufnou.

„Aneto, řekni mi, jak v tom vypadám?“ trochu nervózně zapózuje v zorném úhlu dcery. Ta líně stočí zrak od mobilu, který třímá v ruce, a přejede Jitku od hlavy k patě. Pak lhostejně pokrčí rameny.

„Jsi tlustá. A v těch džínách je to vidět.“

Jitce se zoufalstvím zastaví srdce. Samozřejmě cítí, že z džínů lehce přetéká, ale doufala, že pod tou košilí, která má takový šikovný střih, to nebude vidět. „Myslíš, že si mám vzít radši sukni?“ ptá se nejistě.

Aneta protočí oči. „To je úplně jedno, jsi tlustá ve všem.“ Tím považuje audienci matky za ukončenou a plně se soustředí na podstatnější věci, musí honem načíst příspěvky ve viberové skupině jejich třídy, které jí kvůli matce utekly, aby se zase mohla vrátit zpět do diskuze.

Jitka na ni chvilku zírá v naději, že svou ostrou kritiku odlehčí nějakým vtípem, ale dochází jí, že se nedočká. Opouští pokoj, a jak klade nohy na podlahu, má pocit, jako by oťukávala dno, kam nezadržitelně padá. Vrací se před zrcadlo a konečně se ocitá v onom pomyslném nejhlubším bodu své existence. Vidí v něm vytřeštěnou obtloustlou ženu s přerostlým účesem, s kruhy pod očima a v nepadnoucím oblečení. Nechápe, jak se to mohlo stát. Vždyť byly doby, kdy sice svůj odraz v zrcadle nevyhledávala, ale pokud jej zachytila, byla celkem spokojená. A najednou je stará, tlustá a nemožná.

A nikdo ji nechce. Manžel, s kterým byla skoro dvacet let a myslela si, bůhvíjak spolu nejsou šťastní. Ani normální zaměstnavatelé oni nestojí, uplatnění našla jenom u pošahaných lidí, co stojí na hlavě a nejedí maso. A ty ji zítra určitě také zavrhnou, až uvidí, jak je odporná. Ještě jednou se na sebe podívá, ale odraz je pořád stejně děsivý. Zhnušeně od sebe odvrací tvář.

Před tou strašidelnou bytostí se jde schovat do svého pokoje, kde není žádné zrcadlo, a tak nehrozí, že by se s ní ještě setkala. Poté, co se vysouká z těsných džínů a natáhne na sebe pohodlné vytahané flanelové domácí kalhoty, se rozhodne zavolat Ivě.

„Ivo, promiň, že otravuju v neděli večer, ale jsem úplně zoufalá. Vůbec nevím, co si vzít zítra na sebe.“ Má co dělat, aby se nerozbrečela, což by nerada, protože otázka oblečení bez souvislostí, které teď zrovna nechce s kamarádkou probírat, je v zásadě dost malicherná. Navíc pro někoho tak duchovně pokročilého, jako je osoba na druhé straně telefonu.

Iva stávající problém naštěstí vnímá naprosto seriózně, i když jeho těžiště chápe někde jinde. „Tím si vůbec nelam hlavu! V Paláci jsou všichni strašně neformální! Schválně, co měla Alice na sobě, když jsi dělala konkurz?“

Jitka nemusí dlouho vzpomínat, outfit budoucí šéfové ji šokoval natolik, že ho má v čerstvé paměti a tam do konce jejích dnů zůstane. „Nějaké takové ty orientální široké kalhoty, co vypadají jako sukně. A k tomu bavlněné tričko. A přes to vlněné pončo, v úplně jiných barvách, než byly ty kalhoty.“

„No tak vidíš! Natáhni na sebe cokoli, v čem si budeš připadat dobře! To je základ, mít pocit pohodlí. A určitě mi pak zavolej, jaký ten první den v nové práci byl. Takže tfuj tfuj tfuj!“

„Zavolám. A díky!“ Jitka si není jistá, jestli se může řídit její radou a jít do práce v domácím flanelovém oblečení, ale trochu ji uklidnilo, že nový zaměstnavatel evidentně žádný dress code nevyžaduje. Možná jsou všichni duchovně tak daleko, že tělesnou schránku vůbec nevnímají a nevšimnou si, jak jejich nová kolegyně vypadá příšerně.

„Za přání štěstí se nemá děkovat! To můžeš pokazit!“ Iva zní skoro polekaně. Jitka se nejdřív také vyděsí, ale pak si to racionálně rozebere, natolik rychle, že si může do kamarádky s gustem rýpnout.

„Myslela jsem, že energie myšlenky je víc než nějaká pověra. A když ty to myslíš upřímně a já cítím vděk a dám to najevo, tak proč by se ta naše dobrá energie měla přeměnit ve špatnou?“ Jitka je sama překvapená, jak pěkně formuluje věci, o kterých nic neví a dozvídat se vlastně ani nehodlá. Jenom jí přijde lepší organizovat hromadný úklid čaker v horách než jít smažit hranolky do rychlého občerstvení, protože jiná práce pro ni už není.

„Asi máš pravdu, je to blbost.“ Iva si evidentně oddechla, Jitka má pocit, že to dokonce slyšela v telefonu. „Tak ať se ti v Paláci líbí a ozvi se.“

Jitka se po rozhovoru s kamarádkou cítí líp a nakonec se rozhoduje, že si zítra oblékne oblíbenou tvídovou sukni a k tomu halenku, klasikou nic nezkazí. Vnitřní napětí ji ale neopouští. Nechce se pouštět do auditu své životní situace, aby zítra obstála, musí být odpočatá a optimistická, a k tomu probrečená noc nepovede. Ale tak strašně jí chybí domov ve Zdíbech a pocit úplné rodiny! Iva má určitě pravdu, bylo by jí mnohem lépe, kdyby mohla s oběma dcerami zůstat ve Zdi-

bech. Ten pocit životní prohry by možná nebyl tak intenzivní. A tak strašlivě jí chybí Lasse! Vždyť spolu strávili tolik času!

Její rána začínala tím, že mu otevřela dveře na zahradu, aby se šel vyčůrat. Lasse zpravidla, aniž změnil svou polohu, od Jitky (a tím i od dveří) odvrátil hlavu a dál se vyvaloval na pelišku. Poté, co holky odjely s Robertem směr hlavní město, spolu vyrazili alespoň na hodinovou procházku po okolí. Většinou ale vyráželi na delší okruhy, Jitka milovala procházky dole u řeky, a to zabralo minimálně dvě hodiny. Když před polednem odcházela do práce, naservírovala Lassemu oběd a on pak spojeně prospal celý půlden. Docela často ho také chodila venčit Amálka, Aneta spíš sporadicky, většina péče spočívala na Jitce. Robert se mu věnoval pouze výjimečně. A přesto zůstal jemu. Jitce to sice rvalo srdce, ale musela uznat argument, že pes patří do domu se zahradou, kde na jaře a v létě tráví většinu času. Co by dělal chudák sám zavřený v paneláku, když si Jitka musí najít normální zaměstnání s osmihodinovou pracovní dobou? A je blbost, aby si ho Jitka půjčovala na víkendy, pes by potom nevěděl, čím je. Nejlepší pro něj bude, když zmizí z jeho života a on na ni zapomene. Chce pro svého psiho miláčka to nejlepší a ví, že mu je ve Zdíbech dobře, a tak souhlasila, i když to (několikrát) tajně obřečela.

Jenže teď by se jí tak ulevilo, kdyby mohla zabořit tvář do jeho huňatého kožíšku! Sedl by si vedle ní na gauč a společně by se dívali na televizi, nejlépe na nějakou detektivku. Večer by jim krásně uběhl a ona by neměla tolik času na řešení otázky, jaké to bude zítra v nové práci. A jaké to vůbec bude v jejím životě dál. Ani nevěděla, kdy se jí podařilo usnout, a ráno měla pocit, že s chmurnými myšlenkami strávila většinu noci.

„Vážně si nedáš trochu čaje?“ Jitce začíná být z rentgenového pohledu její nové šéfky úzko. Tuší, že jím spolehlivě proskenovala ty nejtajnější záhyby její duše a ví o ní víc, než je zdrávo, možná i víc, než o sobě chce vědět Jitka sama. Následující slova to jasně dokazují.

„Tak ho vyzkoušej, nikdo se na tebe přece nebude zlobit, když ti nebude chutnat a nevypiješ to.“ Alice se na ni vřele usměje a Jitka se trochu uklidní, ale ne natolik, aby dokázala rozevřít nervozitou zařáté prsty na ruku, které udržuje v trochu násilné poloze přitisknuté na vnějších stranách stehen.

Alicina asistentka Bára nehne brvou a nalije jasmínový čaj (Jitka by to možná poznala podle vůně, která se rozpíná po celé místnosti, i kdyby to před chvílí Bára výslovně neupřesnila) do mističky před Jitkou, poté pokračuje a nalévá i jejich společné šéfové a sobě. Pak se s nehraným klidem svalí na polštář u nízkého stolku, kam čaj naservírovala. Jitka by ráda její ležérní pohyb okopírovala, ale ohebnost jejího těla je někde hluboko pod lafkou, kterou Bára nasadila. Navíc je handicapovaná i oděvem. Bára má na sobě černé legíny a k tomu rozevřáté tmavomodré bavlněné šatičky s bílým potiskem do půli stehen, takže jí nic v pohybu nebrání, na rozdíl od Jitky, která musí při dosedávání na zem hlídat, aby nechtěně neukázala kalhotky prosvítající pod tělovými punčocháči, které má pod sukni. Trošku Báře závidí, protože její oděv je na první pohled hodně pohodlný, kam se hrabe ten Jitčin.

Ale zároveň jí přijde nemístný. Ať jsou oděvní mravy v Paláci jógy jakkoli uvolněné, podle obličje je Báře minimálně třicet a v jejím věku je prostě krajně nevhodné oblékat se jako puberťačka. K tomu má takový podivný účes, nezbale smotané vlasy do nedefinovatelného útvaru, něco mezi culíkem a drdolem, připevněné nějakou sponou k hlavě. Bára se otočí na Alici a Jitka si nyní může prohlédnout tu sponu, která jí spíná vlasy, a málem omdlí. Je to normální klacík! Kus větvičky z nějakého stromu! To už je teda vážně vrchol! Jitka se raději kousne do rtu, aby svoje opovržení nedala znát.

„Mám dodělat tu Šumavu, nebo si to vezme na starost už Jitka?“ Bára se na ni podívá a hezky se usměje a Jitce je najednou trapné, že ji přistihla, jak zírá na přírodninu v jejím účesu. Honem se na ni také usměje, a aby hned nebyla za nějakou nesnášenlivou starou kozu, vysloví nahlas, čeho si Bára určitě všimla.

„Omlouvám se, že tak zírám na tvůj...“ na zlomek sekundy se odmlčí, aby správně pojmenovala její účes a přitom se jí nijak nedotkla, „...drdol. Ale je to tak originální! To by mě nikdy nenapadlo.“ Ještě trošku přidá na úsměvu, aby bylo jasné, že je to lichoťka.

Bára to naštěstí chápe úplně správně a celá se rozzáří. „Děkuju. Říká mi to skoro každý. Vůbec jsem netušila, že to vzbudí takovou pozornost. Samozřejmě se jedná o spadlý kousek, nic jsem neulomila, jak mě jednou osočil někdo na semináři.“

Jitka se v duchu podiví, co je na tom tak hrozného ulomit si kousíček větvičky, vždyť zase naroste nová. Naopak stromy se přece prostřihávají v rámci odpovědné péče, jak to činil pan Liška, kterého platili za to, že jim prostřihal jabloně, hrušku a třešeň. Při vzpomínce na zahradu, na vůni těch drobných kvítků, která jí vždycky omámila, se jí zhoupne žaludek. Už nikdy si po návratu z práce nepůjde v teplém květnovém podvečeru vypít kávu do altánu do blízkosti stromů, kde si jejich krásu užívala takřka všemi smysly, minimálně zrakem a čichem, a když připočítá i to bzučení včel a dalšího hmyzu, které ji tak zvláště uklidňovalo, tak i sluchem. Jitce se začínají mlžit oči a honem si začne opakovat malou násobilku. To na její citový rozklad většinou zabírá a tak kolem sedmičky bývá v pohodě.

Nemá odvahu podívat se na Alici, té určitě její rozlítostněnost neunikla. Kdyby tak učinila, zjistila by, že Alice je tak zaujatá větvičkou v Bářiných vlasech, že na zkoumání Jitky už jí nezbývá kapacita. Konečně odtrhne oči.

„Zpátky k té Šumavě. Báro, ty Jitce všechno předáš s podrobným komentářem a ona už to dodělá sama, není to nic, co by nezvládla. A samozřejmě, kdyby cokoli potřebovala, budeš jí k dispozici. A já taky.“

Jitka se díky násobilce může podívat Alici do očí a opětovat jí úsměv. Alice najednou zvážní.

„Viš, chtěla bych tě radši dopředu varovat. Za náš malý kolektiv v Paláci dávám ruku do ohně, tady jsou samí slušní lidé a nikdy se

nespleteš, pokud jim dáš plnou důvěru a nikdo ji ani v nejmenším nebude zneužívat. Ale na naše dodavatele takový spoleh není. Nebo ne na všechny. Je nutné je opravdu pořád kontrolovat.“

Alice si vymění s Bárou hrůzyplný pohled a Jitku zase obemkne ledový závan strachu. To určitě nezvládne, ani neví, jak a co kontrolovat, to bude určitě mega průšvih, musí hned po práci zavolat Robertovi a zeptat se ho, jak je to s hmotnou odpovědností. Poprosí ho, ať radši zkontroluje i její pracovní smlouvu. Sice ji podepsala, ale je ve zkušební době, tak dá případně hned zítra výpověď.

Alice vypadá, že nabrala sílu a tišším hlasem pokračuje. „Je toho hodně a Bára tě potom zasvětil. V kostce řečeno – téměř s nikým není problém, pokud objednáváme vegetariánskou stravu. Ale skoro se všemi jsou strašlivé trable, pokud vyžadujeme veganskou kuchyni. Představ si, naposledy nám na Šumavě servírovali k snídani tukový rohlík a tvářili se, že je to v pořádku!“

Alice se zpríma zadívá na Jitku, jestli chápe celý rozsah té katastrofy, a ta je totálně nejistá. Cítí, že nějak zareagovat musí, tak to opatrně zkusí: „Tuky jsou ale i rostlinného původu, ne? Třeba oleje nebo margarín?“

Alice s Bárou si zase vymění pohled, kterým si připomenou děsivý zážitek. „Jenže do něj se dává pekařský tuk, a to je řepkový olej smíchaný s vepřovým sádlem!“ Obě ženy sdílející tu strašlivou pravdu se zatváří, že se asi pozvrací, a Jitka má co dělat, aby zachovala vážnou tvář.

„Aha, to jsem vůbec netušila,“ utrousí po chvilce ticha, když pochopí, že se očekává její reakce.

„No, provozák na té Červené Louce také ne. Hlavně se s námi hodiinu hádal, že tam určitě nic živočišného původu není, a pak jsme kromě hladovějících účastníků měli i skluz v programu. Příprav se také na to, že ti klidně objednájí sto müsli tyčinek jako svačinu a nevšimnou si, že je v nich med. A samozřejmě svou chybu odmítají, podle nich jsou veganské, protože jsou přece z oříšků. Musíš prostě být pořád ve střehu, a když ti přijde nabídka menu, tvrdě vyžadovat složení.“

Alice se zarazí, asi jí připadá, že je příliš negativní. Ale pro Jitku jsou právě vyslyšená slova uklidňující. Prima, alespoň ti dodavatelé budou normální. S nimi se určitě domluví. Ale koho chleba jíš, toho píseň zpívej, alespoň tak ji to učila babička. Usměje se na Alici, div si koutky neroztrhne. „Být permanentně ve střehu zvládnou, na to jsem vycvičená z družiny.“

Alice znovu vyhledá oční kontakt s Bárou, ale nyní je prost jakékoli obavy. Pak se podívá na Jitku a poklepe ji po rameni. „Já jsem od první chvíle věděla, že ty jsi naše holka. Zvládneš to všechno na jedničku, o tom není pochyb. Tak a teď si konečně vypijeme ten čaj, pak si dáme krátkou meditaci a vrhneme se do práce.“

„Tak snad by sis mohl udělat alespoň krátkou pauzu a skočit se mnou na malý pozdní oběd?“

Andrea má co dělat, aby zůstala milá. Nejradši by na Roberta zařvala, ale hned v počátku jejich známosti si vyzkoušela, co to znamená jít s ním do otevřené konfrontace, a víckrát tu chybu neudělá. Od rána maká na veřejné zakázce pro nemocnici a vrčí na všechny, i na sekretářku, když mu nese kafe. Má nutkání zavtipkovat, milionkrát ji poučoval, že advokát nemusí problému rozumět věcně, stačí, když ho právně ošetří. A teď šílí, protože se nedokáže zorientovat v technických požadavcích, které mu klient dodal, a přesto je musí smysluplně definovat do zadávací dokumentace. Ale ví, že jestli se Robert něčemu nedokáže zasmát, tak je to cokoli ve spojitosti s jeho osobou.

Místo slov proto raději vykouzlí ten nejsvůdnější úsměv, kterého je schopna. Robert se zamračí, pak mrkne na hodinky, samozřejmě rolexky, aby dal okázale najevo, že jeho klientelu netvoří žádní ex-offo chudáci.

„Nemůžu, nestíhám. Zavolej pro pizzu, dám si frutti di mare. A k tomu nealko pivo.“

Robert se znovu soustředí na své papíry, a kdyby na něj teď vplázla jazyk, nevšimne si toho. Alespoň v duchu mu zanáává, copak ho maminka nenaučila to kouzelné slovíčko „prosím“? A poděkovat by třeba také nebylo od věci. Ale ona jeho výchovu napravovat nebude. Chce mít klid. Samozřejmě s ním. Má miliony chyb, kterými jí neskutečně leze na nervy, ale přesto ho miluje a nevyměnila by ho za nikoho na světě. Když se s ním skoro před třemi lety poprvé potkala, úplně se jí z něj zatočila hlava, naprosto ji okouzil. A objektivně vzato, aniž se o to nějak pokoušel, zastupoval klienta ve smírčím řízení a ona tam doprovázela coby koncipientka advokáta protistrany, aby se něco naučila. Robert vystupoval suverénně, ale slušně a příjemně, a nebyla jediná, kdo se jím nechal omámit. Jejich klient souhlasil s poměrně nevýhodnou dohodou, a ještě se s protistranou loučil s úsměvem. Když se rozdával šarm, Robert nejspíš vybral dávku pro polovinu republiky.

Byla celkem fuška, prodat se po advokátních zkouškách k němu do kanceláře, ale zvládla to. Lehké nebylo ani ho svést, ale i tuhle laťku překonala a dokázala, že se stali milenci. Dalo to práci, vysvětlit mu, že se s manželkou nacházejí v nezvratné krizi. A nyní se rozvádí. Ona není tak malicherná, aby zhatila svoje pracně dobyté kóty kvůli trhlinám v jeho gentlemanství. S úsměvem proto odchází splnit úkol.

Když o čtyřicet minut později přináší krabici s vonící pizzou a pívem, nalézá ho ve stejné pozici, sedí u svého obřího stolu u počítače se snad největším monitorem, jaký existuje, a mračí se. Andrea zkušeně pokládá jídlo a pití na stůl a jde pro talíře a skleničku, nebude ho rušit dřív, než to všechno bude nachystané. Respektuje jeho vytížení a on si její dokonalosti dřív nebo později všimne.

Svůj salát si sní samozřejmě s ním. Pizza voní tak úžasně, že by mu nejradši kus ujedla, ale ovládne se. Po čtvrté hodině odpoledne už není žádná velká jídla a je skoro tři čtvrtě na pět. Robert konečně zaregistruje její přítomnost, Andrea dělá, že to nevnímá, a dál s úsměvem chystá na roh stolu, bezpečně daleko od těch důležitých papírů, jejich obědovečeři.

Objekt jejích citů odsune vysoké kožené křeslo na kolečkách, protáhne se a zamíří k ní. „Ty jsi zlatá, vypadá to úžasně, mám úplně šílený hlad.“ Věnuje jí zářivý úsměv plný něhy a Andrea mu zase všechno odpouští. I to, že zapomněl, jak si u ní pizzu před necelou hodinou objednal.

Ještě vestoje, než vůbec usedne na židli, si vezme do ruky kus pizzy a ukousne si. Tváří se hladově a zároveň spokojeně. Andrea ho pozoruje a pozvolna jí svůj salát. Robert v sobě má už tři dílky, aniž by pronesl jediné slovo, a ona přemýšlí, jak zavést hovor na večer, zdali připouští možnost, že by alespoň jeho část strávil s ní, a přitom ho nenaštvat a nezničit tu láskyplnou atmosféru. Než se jí podaří v duchu naformulovat otázku tak, že je s ní spokojená, Robertovi zazvoní mobil. Okamžitě vyskakuje ze židle. Teď je to Andrea, kdo se zamračí. To vážně nemá nárok ani na deset minut jeho ničím nerušené přítomnosti? Když uslyší, jak Robert zdraví volající, má sto chutí zapíchnout vidličku doprostřed stolu, ale ovládne se a projev svého vzteku omezí na zmačkání papírového ubrousku.

„Ahoj Jitko, to víš, že nerušíš! Naopak ses nádherně trefila do paupy, celý den makám na jednom případě a zrovna mám chvilku volna. Povědej, co se děje.“

Andrea by tu ubrouskovou kuličku nejradši rozzvýkala a naplivala mu ji do tváře. On se snad dočista zbláznil! Uvědomuje si vůbec, že se s tou ženskou rozvádí? A chce být s ní, s Andreou? A místo, aby si užival jediné chvíle za den, kdy jsou spolu sami, se bude vykecávat s tou odepsanou exkou! Teda skoro exkou. Vlastně už by měli mít schválenou dohodu o dětech a konečně přistoupit k samotnému rozvodu. Jeho se na to ptát nemůže, ale má kámošku na soudě pro Prahu-východ, poprosí ji, ať to zjistí.

Předstírá, že se plně soustředí na pojídání polníčku, ale přitom pozorně poslouchá telefonát a z Robertových odpovědí se snaží vydedukovat, o co se jedná.

„To je jasné, rád se ti na to podívám. Obecně ručíš zaměstnavateli trojnásobkem měsíčního průměrného platu a není problém se na to po-